

Miloslav Švandrlík
vypráví

Karel Kýr

Karel Kýr

MILOSLAV ŠVANDRLÍK
VYPRÁVÍ

Copyright:

Autor: Karel Kýr

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-91-3 (ePub)

978-80-87976-92-0 (mobipocket)

978-80-87976-93-7 (pdf)

NĚKOLIK SLOV NA ÚVOD

Mnohé z nás, kteří jsme rádi četli knihy Miloslava Švandrlíka, bolestně zasáhla zpráva o jeho smrti. M. Švandrlíka jsem znal osobně. V roce 1988 jsme spolu udělali řadu rozhovorů. Dalo to na knížku, která se však po roce ztratila v jednom nakladatelství. Nějakým zázrakem se mi podařilo po těch letech „vyhrabat“ několik rozhovorů. V této knížečce je jich třináct, plus rozhovor s Jiřím Winterem -Nepraktou. Z mé strany jejich publikování považuji za pietní vzpomínku na autora, který již není mezi námi.

1. KŘTĚNÝ BOTIČEM

Pane Švandrlíku, všeobecně se ví, že zárodky umělecké tvorby musíme hledat v dětství. Bylo tomu tak i u vás? Pokud vím, narodil jste se v Praze...

Ano, narodil jsem se u Botiče, v Michli, blízko restaurace U Pešků. Jsem křtěný potokem, který ještě nebyl stokou. Když jsem se rodil, na dvoře našeho činžáku hrála kapela. Dneska už takové kapely nejsou. V Polsku jsem je viděl - víte, ty kapely podvorkové, co sbírají v průjezdech zlatůvky. No, a tatínek si myslel, že když hraje kapela, tak to nemůže být jen tak. Usmyslil si, že ze mne bude muzikant. Já jsem se narodil doma, protože tatínek se bál, aby mě v porodnici nezaměnili, i když později litoval, že se tak nestalo. Zatímco jiné děti měly normální hračky - vláčky, stavebnice a jiné-já jsem dostával předměty, které vydávaly nějaký rámus: bubínky, trumpety, malé housličky a tohle mě provázelo dosti dlouho. Učil jsem se u třech kapelníků na housle, pak jsem chodil do hudební školy, kde byl mým třídním profesor Jiří Pauer. A přesto se tatínek velmi spletl.

A dodnes vám to nezůstalo?

Ne, dávno nehraji na nic. V hudební škole jsem začal hrát na flétnu. Proto, že jsem měl masité rty. Houslista ze mne být nemohl, takže mne vytipovali na flétnu, ale ani to nevyšlo. Tíhl jsem spíše k divadlu, chtěl jsem být hercem, taky jsem studoval herectví. Byl jsem...

Se Štěpánkou Haničincovou...

Se Štěpánkou jsem byl nejen v ročníku, ale i v hereckém kroužku. Hrál jsem s ní jedinou milovnickou roli ve svém životě. Od té doby znám kdejakého herce, protože nás tehdy na DAMU byla dobrá stovka.

Čím byl váš tatínek?

Můj tatínek byl řidič a průvodčí Elektrických podniků. Byl vášnivým divadelním ochotníkem, miloval operetu. Nedal si ujít žádné představení v Tyláčku a já jsem také poprvé vystoupil ve třech letech. S operním repertoárem v Michli, v restauraci U Pešků, jsem stál na nálevním pultu a zpíval „Já mám devět kanárů“ a „Johanu s